

Josep J. Rosselló

Hi ha persones que, quan es moren, et donen una sorpresa. No perquè no t'ho esperis, sinó perquè et pensaves que ja eren mortes feia estona. Això m'ha passat en el cas de Victor Mature (batejat Vittore Maturi). No debades la seva darrera pel·lícula és de 1979.

A l'hora de la seva mort, suposo -ho suposo perquè no m'agrada llegir les necrològiques, sovint carregades d'hipocresia- que tothom l'haurà recordat pel seu paper de Samsó a *Samson and Delilah* (Cecil B. de Mille, 1949), o potser com l'esclau Demetrius de *The Robe* (Henry Koster, 1953). Jo, en canvi, sempre tinc present la seva interpretació a *My darling Clementine* (John Ford, 1946): de fet, per a mi *Doc Holliday* sempre serà Victor Mature, fent costat a Henry Fonda. Potser només la parella Kirk Douglas/Burt Lancaster de *Gunfight at OK Corral* (John Sturges, 1957) els podria fer ombra. Per suposat, molt per damunt del Holliday que han retratat després Dennis Quaid (*Wyatt Earp*, Lawrence Kasdan 1994) o Val Kilmer (*Tombstone*, George Pan Cosmatos 1993), al costat d'uns també impossibles marshall Earp a càrec, respectivament, de Kevin Costner i Kurt Russell.

Certament, Mature no era un gran actor. Bé, possiblement era un actor mediocre -inexpressiu, mancat de registres i de recursos, amb aquella cella permanentment mig alçada-, però no més que, per posar un exemple que crec prou adient, Sylvester Stallone. Però jo el tinc per un tipus intel·ligent, el Mature, que no és poc. Conten, i ara recullo l'anècdota de memòria i potser no amb tota fidelitat, que, en certa ocasió, quan l'actor va vo-

ler registrar-se a un hotel, em sembla que a Londres, el recepcionista li va fer avinent que era norma de la casa no allotjar-hi artistes/actors/actrius. Coses de la mala fama, suposo. "Tinc una maleta plena de crítiques que as-

seguren que jo no en sóc, d'actor", contestà Mature.

Un home capaç de riure-se'n així d'ell mateix, per força ha de ser intel·ligent. Que no és poca cosa. ■

